

РЕШЕНИЕ

№ 3261

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2154** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Д. Б. С. срещу съдебно решение по н.а.х.д.№ 7599/2022г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 111- ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22 - 4332 - 006175 издадено на 14.04.2022г. от Началник група в СДВР отдел „Пътна Полиция“ СДВР, с което на касатора са наложени наказания: глоба в размер на 300 лева за извършено административно нарушение по чл.150а ал.1 от ЗДвП, и глоба в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, както и за допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че не е доказано от събраните писмени и гласни доказателства извършването на твърдените административни нарушения. Навеждат се аргументи за приложимост на чл. 28 от ЗАНН. Претендира се съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и потвърденото с него наказателното постановление. Претендират се разноски.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не ангажира

становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град IV-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН, от въззивната инстанция е установена следната фактическа обстановка: на 06.04.2022г., около 00:47ч. в [населено място], по бул. „Д. Н.“, с посока на движение от ул. „Полк.С. Т.“ към бул. „П. Д.“, С. управлявал лек автомобил БМВ 325Д с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на лицето К.. На автомивка „EDSY“ бил спрян от служители в сектор „Пътна Полиция“ при СДВР, които след извършена проверка установили, че водачът на управляваното МПС бил лишен от правоуправление (СУМПС било иззето по административен ред). Полицейските служители свалили регистрационните табели на автомобила. Също така лицето отказало да му бъде извършена проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 № 0384 за установяване употребата на алкохол. На водача бил издаде талон на медицинско изследване № 107232 за МБАЛ „Света А.“ – [населено място]. Същият не се явил в болничното заведение и не дал кръвна проба. Бил съставен АУАН № 592371, въз основа на който било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Тази фактическа обстановка съдът приел за установена въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателства, с оглед което от правна страна съдът приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на атакуваното наказателно постановление. По съществуто на спора, след преценка на събраните по делото доказателства и установената въз основа на тях фактическа обстановка съдът е обосновал извод, че извършените от С. нарушения на чл. 174 ал.3 от ЗДвП и на чл. 150а ал.1 от ЗДвП , са доказани по безспорен и несъмнен начин.

Настоящият съдебен състав споделя направените от СРС правни изводи по следните съображения:

Разпоредбата на чл. 174 ал.3 от ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява

моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Както се посочи, относимите факти и обстоятелства относно това нарушение са изяснени и се потвърждават от съдържанието на акта за установяване на административно нарушение, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. В хода на административно – наказателното производство, по никакъв начин не са опровергани фактическите констатации на административния орган, че касаторът е отказъл да му бъде извършена проверка с техническо средство и не изпълнил предписание за изследване с док. анализатор и за мед. изследване и вземане биологични проби за лабораторно изследване. Наказание му е наложено за реализиран административно наказателен състав по чл.174, ал.3 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. В процесният случай Д. С. се е подписал без възражения под съдържащите се в АУАН констатации, относно фактическата обстановка при извършване на нарушението. В тази връзка следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал, нито посочил доказателства, оборващи тези констатации, поради което и същите правилно са възприети и подведени под съответната правна норма. Съставения АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени.

В разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употреба на наркотични вещества. В настоящият случай са реализирани и двете алтернативно предвидени хипотези на нормата, което е възможно. На водача е издаден талон за медицинско изследване за МБАЛ „Св. А.“, копие от който е приложен по делото. Върху самият талон е положен собственоръчно подпис на касатора, което означава, че наказаното лице е било запознато със задължението си да се яви на медицински преглед. Изписано е също, че отказва проба с техническо средство. Поради това няма никакво съмнение за настоящия състав, че именно жалбоподателят е извършил от обективна страна посоченото в чл.174, ал.3 деяние. Няма данни да е изпълнено предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол/наркотици в кръвта, което е дадено по време на проверката, чрез връчване на цитирания талон. Поради това правната квалификация на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е правилна.

По отношение на установеното нарушение на разпоредбата на чл. 150а, ал.1 от ЗДвП следва да се има предвид, че съгласно същата, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или

административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Безспорно е доказано от събраните в районния съд доказателства, че С. е бил лишен от това право, а е управлявал посоченото в акта МПС. Описанието на нарушението е достатъчно, за да визираща конкретната нарушена хипотеза - лишен от правоуправление по административен или съдебен ред. Освен това по делото е приложена справка за нарушител/водач, видно от която свидетелството за управление на МПС на водача е отнето.

На следващо място съдът намира, че в хода на административното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, водещо до опорочаване на атакуваното наказателно постановление и съставляващо самостоятелно основание за отмяната му, изразяващо се в различие в цифровото описание модела на лекия автомобил. В тази връзка следва да се посочи, че критерият за определяне на съществените нарушения на процесуалните правила е този, че нарушението е съществено, когато ако не е било допуснато, би могло да се стигне и до друго решение по въпроса, или когато е довело до ограничаване на правата на страните в която и да е фаза на процеса. Т.е. за да е съществено, процесуалното нарушение следва да засяга с особена интензивност процесуалните права на жалбоподателя (санкционираното лице) и да го лишава от възможността да се ползва в пълен обем от същите във всяка фаза на административнонаказателното производство. Гаранция на това право са например разпоредбите на чл. 43, ал.1 и чл. 44, ал.1 от ЗАНН, които осигуряват възможност на нарушителя, след като се запознае с АУАН, да изрази позицията си относно административнонаказателното обвинение, каквато в конкретният случай е дадена на касатора. В случая С. се запознал с описаните факти в АУАН, като го е подписал без възражения. Той е бил напълно наясно с административнонаказателното обвинение, като не е бил ограничен в процесуалните си права поради неразбиране, неяснота или друга процесуална пречка, обусловена от поведение на актосъставителя. Ето защо твърдяното неточно описание на модела на управлявания автомобил не може да се приеме за съществено процесуално нарушение, тъй като нарушителят е разбрал въз основа на кои факти и в какво нарушение е обвинен и е упражнил правото си на защита в пълен обем. В случая правото на защита на касатора не е било нарушено, а материалният закон е бил приложен правилно. Не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на касатора не се дължат разноски.

Така мотивиран и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4640 от 02.12.2022 г. на Софийския районен съд, НО, 111-ти състав по НАХД № 7599 по описа за 2022г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: